

WITKOPBONT OF FINSBONT

Zie hoofdstukken 2, 5, 6.
Zie foto's 38, 130, 180-183.

Dit is een recessieve bontvorm, die voor het eerst onderzocht en uitvoerig is beschreven door de Finse auteur Valto Klemola (1930).

Het onderzoek betreft uitsluitend het Finse koudbloedpaard en de verzamelde gegevens hebben hoofdzakelijk betrekking op een van de voornaamste hengstenlijnen, n.l. die van de hengst Eversti T.t 2545.

Klemola merkt eerst op, dat hem bij dit Finse ras geen enkel geval van dominant platenbontheid bekend is.

De hengst Eversti erfde de bontfactor van vaderskant. Hij was zelf zwart met een scheef doorlopende bles en witgelaarsde benen. Onder de buik, in de navelstreek had hij een witte vlek en de balzak zou ook bont geweest zijn.

Hij werd omstreeks 1879 geboren en zijn bontvererving was toen reeds in 8 generaties te volgen.

Tien zonen van hem staan in het in 1907 goed op gang komende stamboek ingeschreven. Van 8 van deze stamboekhengsten en nog 3 niet-stamboekhengsten werden bij controle van de nafok glasogen geconstateerd. 10 van de 11 geven ook bonte paarden. Daar deze bontfactor recessief vererft, dus alleen bont kan optreden, wanneer beide ouders de factor doorgeven, is het vanzelfsprekend, dat er vooral in het begin weinig bonte nafok naar voren kwam.

Van de 54 glas oog-gevallen, die stellig terugvoerden op de hengst Eversti waren er 16 witkopbont.

Klemola noemt als karakteristiek voor witkopbont de kleurloze gebieden: buik, onder- en voorborst, vergaande witheid van benen (vooral de voorbenen) en het hoofd. Vandaar de naam "witkopbont".

Witkopbont gaat vaak samen met glasogen. Bij het onderhavige onderzoek bij het Finse koudbloedpaard was dit altijd het geval.

Bij zeer sterke bontheid, dus sterk ontkleurd, worden de laatst overgebleven gekleurde resten gevonden aan het hoofd in de omgeving van oren en/of ogen en op het kruis.

Het is typisch, dat de welhaast witgeboren paarden (zie o.a. hoofdstuk 31), wanneer ze nog ergens een vlekje hebben, dit ook vaak bij oog of oor is te vinden.

Zo zijn er meer punten van overeenkomst tussen de paarden met de factoren: Witkopbont, Sabino, Witgeboren en Overo.

Klemola noemt het witkopbont karakteristiek voor Noordepese Koudbloedpaarderassen, b.v. het Noorse Oostlandpaard (volgens Wriedt).

Verder noemt hij het voorkomen van witkopbont bij koudbloedpaarden in Denemarken, Zweden en de Baltische landen.

Vermoedelijk wordt het ook aangetroffen bij de IJslandse pony's.